

न ब्रह्म संस्मरसि निर्वृतिमेषि केन ॥ ७१ ॥

॥ इति मनःसम्बोधनं ॥

॥ अथ नित्यानित्यविचारः ॥

किं वेदैः स्मृतिभिः पुराणपठनैः शास्त्रैर्महाविस्तरैः

स्वर्गग्रामकुटीनिवासफलदैः कर्मक्रियाविभ्रमैः ।

मुक्तैकं भवदुःखभाररचनाविधंसकालानलं

स्वात्मानन्दपदप्रवेशकलनं शेषा वणिग्वृत्तयः ॥ ७२ ॥

यन्नागा मदभिन्नगण्डकरटास्तिष्ठन्ति निद्रालसा

द्वारे हेमविभूषणाश्चतुरगा वल्गन्ति यद्वर्पिताः ।

वीणाविणुमृदङ्गशङ्खपटहैः सुप्तस्तु यद्वोध्यते

तत्सर्वं सुरलोकदेवसदृशं धर्मस्य विस्फुर्जितं ॥ ७३ ॥

गात्रं संकुचितं गतिर्विगलिता भ्रष्टा च दन्तावली

दृष्टिर्नश्यति वर्द्धते बधिरता वक्त्रं च लालायते ।

वाक्यं नाद्रियते च बान्धवजनो भार्या न शुश्रूषते

हृदा कष्टं पुरुषस्य जीर्णवयसः पुत्रो ऽप्यमित्रायते ॥ ७४ ॥

वर्णं सितं शिरसि वीक्ष्य शिरोरुद्धाणां

स्थानं जरापरिभवस्य तदेव पुंसां ।

आरोपितास्थिकलशं परिहृत्य याति

चाण्डालकूपमिव दूरतरं तरुण्यः ॥ ७५ ॥

यावत्स्वस्थमिदं शरीरमरुजं यावज्जरा दूरतो

यावच्चेन्द्रियशक्तिरप्रतिहता यावत्क्षयो नायुषः ।

आत्मश्रेयसि तावदेव विदुषा कार्यः प्रयत्नो महान्

संदीप्ते भवने तु कूपखननं प्रत्युद्यमः कीदृशः ॥ ७६ ॥

तपस्यन्तः सन्तः किमधिनिवसामः सुरनदीं